

на да распитва, дали нѣма нейдѣ изъ пѣтя нѣкакво си мѣсто Куртъ-Дере, или друго нѣкое урочище. Ний на всичко отговаряхме: не знайме, ние не сме тукашни. Тръгнаха тѣ да питатъ хората, и тѣ имъ казаха за Вълчата Долина (Куртъ-Дере). Тогава азъ се прѣоблѣкхъ на заптия и заедно съ трима истински заптии захванахъ легка-полегка да се запознавамъ съ тѣхъ и да имъ правя сегисъ-тогисъ малки услуги. Ний до толкова се запознахме и сдружихме съ тѣхъ, щото тѣ, като пиискаха конвой да ги нази изъ пѣтя, пожелаха да иматъ насъ за такъвъ. Макаръ и да бѣхъ скжперници Ерменцитѣ, като сжщи Ерменци, но на насъ заплатиха скжно, и бързаха за Вълчата Долина, като за въ райтъ. Азъ само си подсвирвахъ. Когато ний стигнахме въ Вълчата Долина, между канаритѣ, ний срѣщнахме не вълци, а двѣ жени, едната правовѣрна, другата гяурка. Ерменцитѣ се посжживиха и успокоиха. Тогава Кушчуоглу, който всичко виждаше безъ да става отъ мѣстото си и безъ да испусне отъ устата си чибуктъ, извика изведнѣжъ и вашата шайка наизлѣзе единъ слѣдъ другъ изъ задъ каманитѣ. Ерменцитѣ захванаха да викатъ: „аманъ! аманъ! Азъ смушнахъ коньтъ си и избѣгахъ, а слѣдъ мене и заптиитѣ: ний доприкахме до Стара-Рѣка, дигнахме потеря отъ всичкитѣ селени, съ хайдутитѣ и не хайдутитѣ, и тръгнахме да търсимъ хайдутитѣ. Азъ ви спечелихъ не малко врѣме. Впрочемъ вий бѣхте цѣла чета.

— Чета! измърмора Кейсъ, безъ сърдце, безъ съвестъ, нито единъ не се осмѣляваше да вземе ножтъ, макаръ и противъ гяуриньтъ, само търсяха пари изъ джебоветѣ и изъ киситѣ, мръсеницитѣ разбойници! Трѣбваше азъ да исколя всичкитѣ единъ по единъ, а Кушчията, както винаги, не се мръдна отъ мѣстото си, не знамъ даже дали той глѣдаше, когато азъ изпълнявахъ заповѣдта му.

— Ами помнишъ ли Кипиловскиятъ попъ, когато ний довършихме въ киречината пещъ?

— Какъ да не помня! Какъвъ здравъ човѣкъ бѣше той: тридесетъ пѣти азъ го мушнахъ съ камата до дрѣж-